

voltak, mint a vadtorma, de nem voltak sem szenvedélyesek, sem a tulzások méltatlanok.

A miniszterelnök beszédének hangja, tratalma, kedves nyíltsága és hozzájárult különben, hogy a bemutatkozás napja normális mederben, kínos incidensek nélkül, a kormányra nézve felette kedvezően folyt le.

Pedig a miniszterelnök szófukar volt és a szokottnál is tartózkodóbb. A szónoki hatáskeresésnek egyetlen eszközét se vette igénybe. Röviden beszélt, egyszerűen és bcsületesen, mint akinek nincs ékes szavakra szüksége, mert fénynyel körüli homlokát egy hazafias és férfias elhatározásnak minden szépsége és minden elszánt-sága.

Most pedig, amikor a Ház husvéti szünetjét megkezdte, amikor a legnagyobb érdeklődéssel várja mindenki, vajjon mi is következik, — hát most újra érezzük, mint nőtt újra az ország szívéhez a király lelke s érezzük, hogy ez a legújabb megnyilatkozás lényegesen szem előtt marad minden politikai párt előtt; az egész ország előtt.

Pocsolya és nyaralók.

— Mért nem töltik föl a Gedó melletti vizállásos területet. —

(Saját tudósítónktól.) Az elmúlt esztendőben nagy volt a panasz amiatt, hogy a Gedó melletti vizállásos terület keletkezett, amely mindenképpen kellemetlen volt azoknak, akik azon a környéken nyaralókat építettek, de kellemetlen volt a különben kellemes kirándulóhelyet vasárnaponként nagy számban fölkereső közönségnek is. A hatóságot többször kérték arra, hogy ezt a tarthatatlan állapotot szüntesse meg és a tanács a mérnökség véleménye és javaslata alapján úgy gondolta orvosolni a bajt, hogy felszólította a villatulajdonosokat: vezessék el az ártézi kutjaik vizét, vagy azokat tömjék be.

A mérnökség véleménye szerint ugyanis a

Egy darabig vitatkoztak egymással, aztán elmentek, hogy figyelmeztethessék a vonat többi utasát is.

Mikor távozásuk után ránéztem a szomszédomra, az volt az első gondolatom, hogy segítségért kiáltok, mert szőke és közepes koru volt s tapasztalt zsebmetszőnek látszott.

De ő megelőzött.

— Hiszen ön egészen fiatal — mondotta.

— Ugy van.

— És barna.

— Mit akar azzal mondani, tisztelt uram? — kiáltottam.

— Semmi.

És elhúzódott közelemből.

Nyilván elég vakmerő volt, hogy a zsebmetszőnek tartott engem. De az volt legborzasztóbb, hogy a többiek is mind egy véleményen voltak vele s ha egy-egy pillantással találkoztam, félreérthetetlenül ezt olvastam benne:

— Ismerlek, te zsebmetsző!

Hozzá még valamennyien jellegzetes tolvajok voltak, egynémelyikükről lerittak a degeneráció külső jelei, különösen arról, aki a baloldalamon ült és szőke volt s arról, aki a jobboldalamon ült és barna volt.

Napvirradtáig ott ültünk mozdulatlanul s egymást néztük.

S mikor egyikünk megmoccant, valamennyien kétségbeesetten s kórusban kiáltották: — Segítség!

De a legjobban mégis az kiáltott, aki megmoccant.

vizállásos területet, amely különben elég mély volt, a szomszédos nyaralók ártézi kutjai táplálták. Azt mondta a mérnökség, ha ezeknek a kutaknak vizét elvezetik, akkor a pocsolyák maguktól megszűnnek és így nem lesz a jövőben többé panaszra ok. A tanács fölhevítése folytán a villatulajdonosok nagy költségek és áldozatok árán eleget is tettek az utasításnak. Részben elvezették a kutak vizét, részben betölték a kutakat.

Miután a tanács határozatát mindenképpen végrehajtották a villatulajdonosok, akiket legjobban bántott a helyzet, azt hitték, hogy az idén már rendezve lesz a pocsolyás terület, mert senki sem gondolt arra, hogy a tanács a kutak vizének elvezetésével eleget tett a bajok megszüntetése érdekében. Nyugodtan várt mindenki és az érdekeltek meg voltak győződve arról, hogy ebben az évben már nem lesz pocsolya a Gedó mellett.

Mi történt ezzel szemben? A Gedó mellett egyáltalában nem szűnt meg a pocsolya, sőt ellenkezőleg, az idén még nagyobb lett az. Most tavasszal már akkora vizállás van a Gedó mellett, hogy lovakat usztatnak ott és a nyaralótulajdonosok előre félnek attól, hogy a nyáron az állott víz párja megfertőzi a levegőt és lehetetlenné teszi a nyaralást. A hatóságnak kötelessége lenne még most idejekorán valamit cselekednie, mert nyáron már késő lesz. Le kellene csapoltatni a vizállásos területet, hiszen annak a rendezésére legközelebb ugys sor kerül. Nem szabad várni az utolsó pillanatig, nem szabad várni addig, amíg a vállalkozók elveszítik a kedvüket, hogy a Gedó környékén építkezzenek. Most még van idő és van ez a kérdés annyira fontos, hogy soron kívül, azonnal elintézzék.

A képviselőház ülése.

— Ellenzéki frázisok. —

(Saját tudósítónktól.) A képviselőházban kedden délelőtt az ellenzék szónokai mondták el véleményüket a kormány kinevezéséről. Nem nagy érdeklődés kísérte a beszédeket, amelyek tele voltak ezerszer elmondott frázisokkal és azokkal az ismert közhelyekkel, amelyeket mindig és mindegyik ellenzéki szónok elmond, amikor a kormányt támadni akarja. Megjelent az ülésen az egész kormány is és a Ház többsége zajosan éljengett, amikor a kabinet tagjai az ülésterembe léptek.

A folyosón zajosabb volt az élet. Akik nem voltak kíváncsiak az ellenzéki beszédekre és nagyon sokan akadtak ilyenek, — köztük az ellenzék legtöbb tagja is — azok a folyosón vitatkoztak. Justh Gyula nem volt a Házban, de nem is nagyon érezték a hiányát. A párt-hívei elég zajosak voltak, de azért nem zavartak sok vizet.

Az ülésről alábbi tudósításunk számol be:

Návay Lajos elnök féltizenegy órakor nyitotta meg az ülést. A tegnapi jegyzőkönyvet hitelesítették.

Az elnök javasolta, hogy a Ház tagjai a trsztenai tüzkárosultak javára egy napi tiszteletdíjukat szavazzák meg. A Ház ezt a javaslatot egyhangulag elfogadta.

Következett a kormány kinevezése tárgyában megindult vita folytatása.

(Bakonyi Samu beszéde.)

Bakonyi Samu: Különösnek tartja, hogy ez a kormánykinevezés megtörténhetett s a kabinet a Házban megjelenhetett, anélkül, hogy a válság körülményei a Ház előtt felvilágosítottak volna. Súlyos alkotmányveszedelmet emlegetnek, de hogy ez miben állt, mi lett volna, azt titokban tartják. Azt mondják, a lemondás okát elhárították. De elhárították-e egyben a válság okát? Ez kérdés, volt-e a miniszterelnöknek erkölcsi joga ily

megokolással lemondani s azután újra kormányt vállalni? A kormány pártja és sajtója nyíltan hangoztatta, hogy magyar parlamenti testülettől a közös hadügyminiszter egyetlén ujoncot se fog kapni. Új nemzeti ellenállást hirdettek, harci riadót fuvattak a törvényhatóságok egész apparátusával. Tönkretették azt a csekély alkotmányvédő erőt, ami még a vármegyékben megmaradt. Mert hamar kiderült, hogy nem az elv, nem a nemzeti jog, nem a hős nimbusza a legnagyobb szentség a munkapárt előtt, hanem a feltétlen engedelmesség. Kifogásolja, hogy a kormány a király személyét belevonta a válságba, az ő lemondásával való fenyegetőzéssel okolja meg új vállalkozását s a trónörökösöt úgy tünteti fel, mint akinek eljövele az alkotmány veszedelmét jelenti majd. Bizalmatlan a kormány iránt, amely mindent elkövet az általános, egyenlő és titkos választójog ellen s elfogadja Kossuth Ferenc felirati javaslatát. (Éljenezés a szélsőbaloldalon.)

(Polónyi beszél.)

Polónyi Géza: A kormány kinevezését abból a szempontból bírálja, hogy megkönnyíti-e a válságból való kibontakozást, vagy éppen megnehezíti? Meggyőződése szerint visszatérésével a kormány még súlyosabbá tette a helyzetet s fokozottabb mértékben rászolgált úgy a király, mint a nemzet bizalmatlanságára. A felirat küldéséhez hozzájárul Kossuth Ferenc személye iránt való mély tiszteletből, de előre is kijelenti, hogy épenességgel nem bizik sikerében. Hiszen az egyik főszerező — Andrássy — már az első kakasszóra megtagadta a rezolúciót. Ezzel nagy lelkiismeretlenséget követett el s félni lehet, hogy a második kakasszóra megtagadja a mostani álláspontját. Különben gratulál a munkapárttal való komaságához.

(Gyanusít Polónyi.)

Polónyi azután azt mondja, hogy a lemondás szándékától Európa megijedhetett, de ő bizony nem ijedt meg. A lemondást is törvények szabályozzák, melyeket be kell tartani. A kormány új megbízása súlyos konfliktusok csiráját rejti magában. A király olyan kormányt bízott meg, mely nem osztja az ő álláspontját; mit fog csinálni a kormány és a többség, ha arra kerül a sor, hogy a király vagy utódja a maga fölfogását érvényesíteni akarja? Hát szabad ilyen konfliktusokat elraktározni a trónörökös részére? És ha az ellenzék a többség mostani álláspontjára fog harcolni, hát majd letörök az ellenzék? Világos mindebből, hogy csak a kormányon maradás volt a cél. Ezért nem sajnálták azt sem, hogy a jövődő uralkodót megvádolják.

Polónyi e szavaira zajos tiltakozás hangzott föl a jobboldalon.

— Közönséges gyanusítás! Hogy mondhat ilyet? — kiáltották a jobboldalról s egy csapat munkapárti fölkerekedett és otthagyták a termet.

Polónyi ezután félkettőkor befejezte beszédét azzal, hogy ő a kormány ellen a végső-kig küzdeni fog.

(Zajos jelenetek.)

Justhék nagy zajjal lelkesedtek, de ovációjuk hamarosan lármás haragra fordult át. Az elnök ugyanis, kezében a gyorsírói jegyzetekkel, rendreutasította Sümegit, mivel Polónyi beszéde közben ezt a kifejezést használta a jobboldallal szemben: Az önök kegyelméből uralkodik a király. Polónyi pedig azért kapott rendreutasítást, mivel a királyt egy részvénytársaság igazgatójához hasonlította.

— A rendreutasítás pedig azért jár ki, mivel a király személyét a vitába vonni nem szabad, — jelentette ki az elnök.

Ez a megokolás hirtelen haragra lobbanította Justhékát.

— Önök hozzák ide a király személyét!

A láрма oly heves volt, hogy Návay elnök egymásután három-négy rendreutasítást volt kénytelen kiosztani.